

Hoofdstuk 1

Zoals elke andere werkdag rij ik de ondergrondse parkeergarage van het gemeentehuis binnen, en graai in de binnenzak van mijn colbert naar het pasje dat mij toegang verschaft. Dan voel ik de opgevouwen envelop met daarin de brief van mijn tante. Tranen stromen over mijn wangen. Ik parkeer mijn auto en probeer te kalmeren. Mijn verdriet slaat om in boosheid. Vierenveertig jaar heb ik van niets geweten. Bijna een halve eeuw heb ik een leugen geleefd die door mijn ouders is gecreëerd en in stand gehouden. Ik zucht diep, wrijf mijn ogen en wangen droog en stap uit.

Terwijl ik op de lift wacht, onderzoek ik de ruimte. Die is uitgestorven. Alleen de buizen die aan het beton boven me zijn vastgemaakt, maken een licht zoemend geluid. Ik laat mijn hand voor de tweede keer in mijn binnenzak verdwijnen, haal de brief uit de envelop en begin te lezen. Mijn vingers trillen hevig en mijn hart beukt wild achter mijn ribben. De letters duizelen over het papier.

Als ik halverwege ben, hoor ik in de verte voetstappen. Het geklik van hoge hakken galmt door de betonnen ruimte. Dat kan alleen maar Pilar zijn, de vrouw met wie ik ooit bijna een affaire had. Ik vouw de brief voorzichtig op en steek hem weg. Apathisch stap ik de lift in die me bovengronds brengt. Het liefst zou ik mezelf hier, omgeven door vier metalen wanden, zonder bereik en afgezonderd van iedereen, opsluiten. Traag stijg ik op. Het belletje van de lift maakt een eind aan mijn afwezigheid. Met gebogen hoofd stap ik het kantoor binnen. Als iemand me gedag zegt, kijk ik op en veins een glimlach. Ik ben me pijnlijk bewust van het toneelstuk dat ik opvoer.

De eerste met wie ik over de brief spreek, is Álvaro. We zitten tegenover elkaar op een verwarmd buitenterras. Hij bestelt een cognac, ik een dubbele

whisky en een groot glas koud bier. Ik leg in het kort uit wat me is overkomen. Als de zinnen zijn geland, staart hij me met grote vissenogen aan. Hij houdt zijn kaken stijf op elkaar, een unicum voor Álvaro. Het is me eindelijk gelukt hem de mond te snoeren. Hij neemt een grote slok cognac; zijn gezicht vertrekt.

‘Is het geen grap?’ vraagt hij.

‘Waarom zou mijn tante me zo’n streek leveren?’ zeg ik.

‘Ik weet het niet. Sta je op goede voet met je tante?’

‘Voor zover ik weet wel. Ik heb haar al een paar jaar niet meer gezien. Op de begrafenis van mijn vader voor het laatst.’

De stilte strekt zich tussen ons uit.

‘Je overvalt me ermee. Ik zou me ook geen raad weten als ik in jouw schoenen stond. Tegenwoordig is het een fluitje van een cent om je biologische ouders op te sporen, maar in het Franco-tijdperk nam men het niet zo nauw met dergelijke praktijken. Als je überhaupt al...’

Hij fronsst zijn wenkbrauwen.

‘Jezus christus, Miguel, wat een ellende.’

Hoewel het gesprek met Álvaro niet lang duurde, heeft het me opgelucht. Even voelt het alsof ik het kwijt ben, alsof ik mijn problemen aan hem heb overgedragen. Hij heeft geluisterd als een vriend, geen overhaaste conclusies getrokken en ook geen theoretische verhandeling afgestoken.

Ik bedank hem met een omhelzing. Hij slaat enkele malen met zijn platte hand op mijn schouder. Met elke klop intensiveert onze vriendschap.

Als Álvaro uit het zicht is, kijk ik om me heen en haal de brief weer tevoorschijn.

Zaragoza, 23 februari 2010

Beste Miguel, lieve neef,

Met enige terughoudendheid begin ik aan het schrijven van deze brief.

Vele eerdere versies zijn in de prullenmand beland. Ik stel me voor dat je

op zijn minst verbaasd bent een brief van mij te krijgen. Het contact is immers verwaterd; sinds het overlijden van mijn broer, jouw vader, hebben we elkaar gezien noch gesproken. Dat betreurt ik oprecht. Aan de andere kant ben ik op een leeftijd gekomen waarop ik beseft dat ieder zijn eigen leven leidt.

Ik hoop dat het jullie goed gaat en dat jullie in goede gezondheid verkeren. Jaime en Nicolás waren de laatste keer dat ik ze zag bijna onherkenbaar, zo groot. Ze zullen ondertussen wel weer een stuk gegroeid zijn.

Zoals gezegd heb ik lang geaarzeld over hetgeen ik je ga vertellen. Sinds het overlijden van je vader heeft de kwestie waarover ik je wil informeren me beziggehouden, soms zelfs gekweld. Het heeft me voor een dilemma geplaatst. Ik vond het niet mijn taak om je op de hoogte te stellen. Toen je ouders nog in leven waren, had ik de ijdele hoop dat zij zich van hun taak zouden kwijten, maar voor zover ik weet hebben zij dit nagelaten. Na lang wikken en wegen heb ik besloten je toch te schrijven, op het gevaar af dat je wenst dat ik het niet had gedaan. Het spijt me oprecht als je vindt dat ik een verkeerde keuze heb gemaakt. Ik hoop dat je kunt begrijpen voor welke moeilijke beslissing ik heb gestaan en dat ik heb gekozen voor wat mijn hart me ingeeft. Ieder mens heeft recht op de waarheid, en naarmate ik ouder word, hecht ik daar meer waarde aan. Ik vrees dat me niet veel tijd meer rest, ik sta met één been in het graf. Vandaar mijn besluit dit nu op te tekenen.

Manuela en Jorge zijn niet jouw biologische ouders. Zij hebben je 'geadopteerd' toen je ongeveer drie maanden was. Ik weet dat omdat ik hen destijds een beetje heb geholpen met het een en ander. Wat mijn precieze rol in het geheel was, is op dit moment niet relevant. Manuela is een aantal malen zwanger geweest, maar omdat er elke keer complicaties optraden, verloor zij haar kinderen vroegtijdig. Na de laatste miskraam en na uitvoerig onderzoek bleek dat zij onvruchtbaar was geworden.

Iedereen gunde haar een kindje, ik ook. Maar als ik aan je echte moeder denk, lopen de rillingen over mijn rug.

Je echte naam is Jaime. Dat herinner ik me nog omdat je vader stampij heeft lopen maken toen jij je zoon die naam gaf. Hij vermoedde dat jij iets te weten was gekomen. Je achternaam herinner ik me helaas niet. Een M en een A staan me bij, Mazón, Mata, Mateos, Martínez of iets dergelijks, maar of het klopt durf ik niet met zekerheid te stellen. Het spijt me, het is te lang geleden en hoe diep ik ook in mijn geheugen graaf, het lukt me niet om je familienaam naar boven te krijgen. Je komt uit een dorpje in de buurt van Granada. Ook je geboortedatum klopt hoogstwaarschijnlijk niet. Ik weet dat je halverwege maart 1966 je opwachting maakte in het gezin van mijn broer, en je was toen een maand of drie. Hoogstwaarschijnlijk ben je van december. Ik geef je deze informatie in de hoop dat je er wat aan hebt. Dit is alles wat ik na al die jaren heb onthouden.

Ik hoop dat je met deze gegevens doet wat je hart je ingeeft. Mocht je besluiten op zoek te gaan naar je ouders, dan wens ik je veel sterkte, geluk en wijsheid. Ik hoop innig dat jullie elkaar ooit in de armen kunnen sluiten, en dat het jullie goed gaat.

Hartelijke groet,

Rosa Barroso

Hoofdstuk 2

Nu al ben ik een ander mens. Tot voor kort behoorde ik tot het slag mensen van wie het leven voortkabbelt. Elke dag was een logische voortzetting van de vorige. Mijn dagen rolden zonder hapering uit in de nachten, de nachten strekten zich onwennig uit naar de morgens. Elke week vormde nagenoeg een herhaling van de week ervoor: vijf dagen werken van negen tot zeven,

tussen de middag lunchen in een van de vele goedkope restaurantjes in de stad waar lauw voedsel wordt geserveerd en waar men doorgaans niet zuinig omspringt met zout, en 's avonds met het gezin languit voor de buis totdat de slaap me overvalt.

Onze vakanties waren allesbehalve noemenswaardig: we hebben de Spaanse landsgrenzen nooit overschreden. Integendeel, we bezoeken al vijftien jaar dezelfde camping, niet ver van hier. Er is geen aanleiding om van standplaats te veranderen. Het voorgedeelte van onze zeer ruime bungalowtent is een getrouwe afspiegeling van onze huiskamer. De indeling is praktisch identiek.

Mijn werk richtte ik in volgens een vast patroon waarvan ik zelden afweek. Mijn loon is al jaren gelijk en zal de komende twintig jaar alleen door eventuele inflatiecorrecties stijgen. Ik zal nooit de moeite nemen ergens anders te solliciteren en ik zal nooit worden ontslagen. Niemand zal me ooit een andere baan aanbieden. Bovendien is het niet eerder in me opgekomen om te verkassen: mijn huis en dorp bevallen uitstekend. De uren reistijd die het gevolg zijn van mijn koppigheid neem ik op de koop toe.

'Wanneer werd u geboren?' Dat is een normale vraag van instanties; de gemeente, een telefoonmaatschappij, een bank. Sinds een week kan ik geen antwoord meer geven op die vraag. Voorheen zou ik stellig hebben geantwoord: op 17 maart 1966. Als je mij dan met een blik van ongeloof had aangestaard, had ik alleen maar met mijn paspoort in de lucht hoeven wapperen. Maar mijn paspoort blijkt van geen enkele waarde. Het is een document vol leugens, waarachter een geschiedenis schuilgaat die mijn ouders blijkbaar met man en macht hebben willen verdonkeremanen.

